

Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. N. 120.

Tredie Session.

41de Møde.

Tredagen den 12te December.

(Fortf.)

Lehmann: Af de Spørgsmaal, der her ere reiste, er der kun eet, hvorom jeg paa Sagens nærværende Stadium finder mig foranlediget til at sige et Par Ord. Jeg troer nemlig, at det i høt Grad er ønskeligt ved Udviklingen af vore communale Forhold at fastholde som en ledende Grundsætning, at de, der ere Vælgere til Rigsdagen, ogsaa skulde være det til Communen, at vi altsaa have eet og samme politisk Folk, som i de forskjellige Stadier udøver deres politiske Rettighed, saaledes at den Ret, som man forlods vil forbeholde Formuenheden, navnlig med Hensyn til de Forhold, der væsentlig angaae økonomiske Anliggender, aldeles analogt med, hvad Tilfældet er i vor Forsatning, seer Hyldest derved, at en Deel af de Valgte skulde vælges blandt de mere Formuende, saaledes, at altsaa i dette Tilfælde Raugthinget kommer til i sit Skjød at indeholde, om jeg saa maa sige, et lille Folkething og et lille Landsthing. Dette vilde staae i Samklang med vor hele Forsatning, og jeg troer ogsaa, det er den Form, hvorunder alle Vedkommende ville føle sig beroligede, idet paa den ene Side idetsmindste Halvdelen af Valgene ville blive aldeles frie, medens paa den anden Side Formuen ligeledes vilde være tilstrækkelig repræsenteret, saaledes, som ogsaa nødvendigt er i en Forsamling, der væsentlig vil komme til at forhandle om Formuesanliggender (Hør!). Det Spørgsmaal, hvem der skal betragtes for Formuende, mener jeg dernæst aldrig bør afgøres ved Fastsættelsen af et bestemt Antal Gylden, Hartkorn eller anden saadan fast Census; men derimod ved at tillægge en aliquid

Deel af de høit Beskattede en bestemt Ret. Derved forbeholder man paa engang de, der ere de høit Formuende, deres særlige Indflydelse, medens man paa den anden Side undgaaer den Mislighed, at maatte fastsætte en Census, der paa et Sted maaskee er meget for lav og paa et andet Sted meget for høi. Man faaer derved en Maade, hvorefter man, navnlig i et Tilfælde som dette, hvor det er meget vanskeligt at vide, hvilke virkelige Værdier, og navnlig hvilken relativ Formuenhed, et saadant Gyldenantal o. s. v. repræsenterer, kan gaae trygt frem. Vi bør altsaa, efter min Formening, sige, at Enhver er valgbar, men dog skal Halvdelen høre til den høit beskattede Fjerdedeel. Det bliver da saa stort eller saa lidet som Egnens Leilighed og Gyne er til. Bliver det en meget ringe Formuenhed, saa bliver den i al Fald saa god, som Færverne kunne præstere den, og vi kunne ikke gjøre den større ved her at decretere den. Idet jeg altsaa med denne ene Bemærkning, der nærmest vedrører et almindeligt Princip, naturligvis agter at stemme for, at Sagen skal overgaae til 2den Behandling, maa jeg samtidigt hermed udtale min Paaskjønnelse af, at den høitærede Indenrigsminister har seet sig i Stand til at forelægge dette Lovudkast i nærværende Session; men for at være ærlig maa jeg imidlertid tilføie, at denne Paaskjønnelse er meget betinget. Jeg har allerede ved en tidligere Leilighed udtalt, at er der nogen Lov, som Regjeringen var moralsk forpligtet til at forelægge i nærværende Session, da var det en Communallov for Færverne, og at dette ingenlunde var et uoverkommeligt Arbeide, derfor troer jeg, at et aldeles hyldestgjørende Beviis ligger deri, at det med saa overordentlig kort Varfel er bragt tilstede; men jeg troer ikke at forvilde mig i vildsomme og forvovne Conjec-